

Rachel Lynn Solomon

Uvidíme se včera

**COO
BOO**

Uvidíme se včera

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Rachel Lynn Solomon
Uvidíme se včera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rachel Lynn Solomon

Uvidíme se včera

COO
BOO

*Pro Rachel Griffinovou a Taru Tsaiovou –
potkala bych se s vámi v kavárně knihkupectví
znovu a znovu a znovu*

Jestli k sobě patříme, patříme
kamkoli, kdekoli, kdykoli

NENA

STŘEDA 21. ZÁŘÍ

DEN PRVNÍ

|

1. kapitola

„To musí být nějaký omyl.“

Přetáhnu si extra dlouhé povlečení přes uši a zabořím obličej do polštáře. Na hlasy je ještě moc brzo. A na vznášení obvinění tuplem.

Spánkový obláček kolem mojí mysli se pomalu rozplyne a přijde náraz do reality: *nejsem v pokoji sama*.

Když jsem včera po testování hranic neomezeného kolejního bufetu, které zahrnovalo tajnou misi propašovat nahoru několik misek, které se nesmí vynášet z kantýny, šla spát, byla jsem v pokoji sama. A pochybovala jsem o správnosti svých životních rozhodnutí. Všechny ty přednášky o bezpečnosti na kampusu, malá červená plechovka pepřového spreje, kterou mi vnutila máma, a teď mám v pokoji nezvaného hosta. Před sedmou hodinou ranní, první den semestru.

„Žádný omyl,“ ozve se další hlas, o něco tišší než ten první. Hádám, že z úcty k té hroudě pod peřinou neboli mojí maličkosti. „Neodhadli jsme kapacitu a museli jsme na poslední chvíli udělat pár změn. Většina prvků bydlí v trojlůžkových pokojích.“

„A nenapadlo vás, že by se mi to hodilo vědět, než se sem nastěhuju?“

Ten hlas, ten první hlas – mi už nepřipadá úplně cizí. Naopak mi je velmi povědomý. Ten snobský, nafoukaný tón. Až na to, že... nemůže patřit *já*. Myslela jsem, že tenhle hlas jsem nechala za sebou na střední škole spolu s celým učitelským sborem, který si poté, co mi ředitel předal vysvědčení, úlevně oddechl. *Díky bohu, že od ní máme pokoj*, řekl nejspíš vedoucí školní redakce během happy hour na oslavu a přitukl si s matikářem sklenkou šampaňského. *Nikdy se mi tolik nechtělo odejít do důchodu*.

„Pojďme si promluvit na chodbu,“ řekne druhý hlas. O chvíli později bouchnou dveře a něco práskne na koberec.

Přetočím se na druhý bok a ostražitě otevřu oko. Tabule, kterou jsem všela v neděli, když jsem ještě snila o poznámkách a malůvkách, které si s novou spolubydlící budeme nechávat, leží na podlaze. Druhou postel okupuje značková sportovní taška. Potlačím zachvění – napůl z paniky, napůl ze zimy. Okno blokuje strom, takže pokoj skýtá příslib nedostatku tepla i přirozeného světla.

Na koleji Olmsted Hall jsou ubytovaní jen první. Jde o nejstarší budovu v kampusu a příští léto by se měla bourat. „Máš velké štěstí,“ řekla mi Paige, kolejní koordinátorka z devátého patra, když jsem se nastěhovala. „Patříš mezi poslední studenty, co tu kdy budou bydlet.“ To štěstí číší – někdy i doslova – z bézovošedých stěn, rozviklaných polic na knihy a strašidelné společné sprchy s blikajícími žárovkami a podezřelými loužičkami *všude* kolem. Sladké domácí betonové vězení.

Dorazila jsem na pokoj jako první, a když uplynuly dva, tři, čtyři dny a Christina Dearbornová z města Lincoln ve státě Nebraska, spolubydlící, kterou mi přidělili, se neobjevila, přepadl mě strach, že došlo k nějaké záměně a já dostala jednolůžák. Máma se se svojí spolubydlící z vysoké pořád kamarádí a já jsem vždycky doufala, že se v mém případě bude historie opakovat. Jednolůžkový pokoj by byla další rána po několik

letech smůly, i když maličká část mého já se utěšovala, že je to možná lepší. Takhle to možná koordinátorka myslela.

Dveře se otevrou a dovnitř vstoupí Paige spolu s holkou, která mi ze střední školy udělala peklo.

Jsou tu tisíce prvků a já budu spát dva metry od svojí nepřítelkyně na život a na smrt. Škola je tak obrovská, že jsem měla za to, že na sebe ani nenarazíme. Tohle není jen smůla – to se mi vesmír rovnou vysmívá.

„Ahoj, spolubydlo,“ vyrazím ze sebe a přinutím se k úsměvu. Odhrnu si z čela svoje neposedné židovské kudrny a doufám, že vypadají přičetněji, než je pro ně ráno obvyklé.

Lucie Lamontová, bývalá šéfredaktorka našeho středoškolského časopisu *Navigátor*, mě sjede ledovým pohledem. Jsem si prakticky jistá, že tahle nafoukaná, mrňavá, hrůzu nahánějící holka by dokázala holýma rukama někoho zabít. „Barrett Bloomová.“ Pak se vzpamatuje a přestane se tolik mračit, jako by snad měla strach, co všechno jsem z rozhovoru na chodbě zaslechla. „To je... rozhodně překvapení.“

Je to jedna z těch hezčích věcí, které o mně lidé v poslední době řekli. Asi bych na sobě měla mít něco jiného než pyžamové šortky s potiskem sov a předražené tričko Washingtonské univerzity, které jsem si koupila v univerzitním knihkupectví. Třeba nějakou pěknou středověkou drátěnou košili. A v pozadí by orchestr mohl hrát nějakou epickou zlověstnou skladbu.

„Jé, Luce, taky jsi mi chyběla. Jak je to dlouho, tři měsíce?“

Jednou rukou pevně sevře značkový kufr ladící s taškou na posteli, tou druhou si k sobě přitiskne kabelku. Vlasy kaštanové barvy se jí derou z culíku ven – nedokážu si představit, jaký stres jí moje přítomnost způsobila, chudince. „Tři měsíce,“ zopakuje. „A teď jsme tady. Spolu.“

„Tak fajn. Nechám vás se seznámit!“ zacvrliká Paige. „Nebo... znovu se seznámit.“ S těmi slovy nám okázale zamává a prchne ven. *Kdybyste cokoli potřebovali, ve dne i v noci, stačí mi zaklepat na dveře!* řekla první večer, když nám v mikrovlnce

rozpustila marshmallowny na sušenkách a přiměla nás hrát hry, abychom prolomili ledy. Vysoká škola je pavučina lží.

Ukážu palcem ke dveřím. „Je výborná. Hotová mediátorka.“ Doufám, že Lucii pobavím. Marně.

„To snad není možný.“ Rozhlíží se po místnosti a vypadá, že je z ní stejně nadšená jako já, když jsem se sem nastěhovala. Očima se zarazí na stohu časopisů, které jsem vrazila na polici nad notebookem. Je možné, že jsem si nemusela brát všechny, ale chtěla jsem mít své oblíbené články po ruce. Kvůli inspiraci. „Měla jsem mít jednolůžák v Lamphere Hall,“ prohlásí. „Tohle je podpásovka. Ještě si s ní promluvíme a zkusím to vyřešit.“

„Měla bys asi větší úspěch, kdyby ses nastěhovala o víkend jako ostatní.“

„Byla jsem v St. Croix. Přišla tropická bouře a my se neměli jak dostat domů.“ Přijde mi neuvěřitelné, že Lucie Lamontová, dědička rodinného mediálního impéria může tohle vykládat, jako by se nechumelilo, a přesto z *Navigátora* vyrazili mě.

Další neuvěřitelná věc – že jsme dva roky byly skoro kamarádky.

Odloží si kabelku na stůl a přitom málem shodí jednu z mých misek od těstovin. Myslím, že v téhle byly špenátové ravioli.

„Dole je neomezený těstovinový bar.“ Vstanu, abych posbírala misky a přesunula je na svoji polovinu pokoje. „Myslela jsem, že budu mít po pěti miskách utrum, ale kdepak, očividně tu neomezená konzumace vážně znamená neomezená konzumace.“

„Smrdí to tu jako v laciný italský restauraci.“

„Chtěla jsem navodit rodinnou atmosféru.“

Beru zpět to, co jsem říkala o zabíjení holýma rukama. Jsem si docela jistá, že Lucie Lamontová by to zvládla jen očima.

„Obvykle taková bordelářka nejsem, přísahám,“ pokračuju. „Posledních pár dní jsem tu byla sama a všechna ta svoboda mi

asi stoupla do hlavy. Myslela jsem, že budu bydlet s jednou holkou z Nebrasky, ale ta se neukázala, takže...

Obě zmlkne. Kdykoli jsem fantazírovala o vysoké škole, měla jsem za spolubydlící někoho, s kým se skamarádím na život a na smrt. Jezdily bychom na dámské jízdy a na jógové víkendy a navzájem pronášely přípitky na svatbách. V případě Lucie Lamontové by mě překvapilo, kdyby mi šla na pohřeb.

Žuchne na svoji umělohmotnou židli u stolu a začne s dechovým cvičením, které naučila celou redakci *Navigátora*. Hluboké nádechy, dlouhé výdechy. „Jestli spolu vážně budeme bydlet,“ začne, „i kdyby to mělo být jen do doby, než mě přestěhují někam jinam, tak potřebujeme nějaká základní pravidla.“

Cítím se vedle Lucie a její šik teplákové soupravy jako vágus, a tak na sebe hodím pletený šedý kardigan halabala přehozený přes židli. Bohužel mám dojem, že teď připomínám váguse ještě víc, ale aspoň už se netřesu zimou. Vždycky jsem se vedle Lucie cítila méněcenně, třeba když jsme do středoškolských novin, o kterých jsme byly přesvědčené, že jsou ztělesněním úderné žurnalistiky, společně psaly článek o mizogynních školních pravidlech oblékání. *Napsala Lucie Lamontová*, stálo v titulku, je-liž náš učitel povýšil Luciino postavení nad mé, a pod tím drobným písmem dodatek: *s Barrett Bloomovou*. Třináctiletá Lucie se tehdy vztekala za mě. Ale ať už mezi námi kdysi existovalo jakékoli pouto, na konci deváté třídy z něj nezbylo nic.

„Fajn, kluky si budu vodit jen každou sudou noc a vždycky dám na dveře tuhle ponožku, abys věděla, že je obsazeno.“ Natáhnu se ke skříni, jen o málo širší než žehlicí prkno, a hodím jejím směrem pár podkolenek s nápisem PRINCIPÁL ČURBESU. Tedy jen jednu. Včera mi totiž jednu sežrala sušička v devátém patře a já pořád truchlím. „A masturbovat budu, jen když si budu jistá, že spíš.“

Lucie párkrát zamrká, což se dá vyložit jako nezáměr o moji vtipnou ponožku, náboženská hrůza z toho slova na *M* nebo zděšení, že by se se mnou mohl někdo chtít vyspat. Jako by

neslyšela o tom, co se stalo loni po plese, nebo se tomu nesmála v redakci s ostatními. „Přemýšlíš ty někdy, než otevřeš pusu?“

„Upřímně? Jen někdy.“

„Spíš jsem narážela na udržování pořádku a tak. Mám alergie na prach. Žádné misky od těstovin, oblečení ani cokoli jiného na podlaze.“ Nohou v sandálech ukáže pod můj stůl. „Žádné přeplněné odpadkové koše.“

Pořádně se kousnu do tváře, a když moje mlčení trvá příliš dlouho, Lucie povytáhne tenké obočí.

„Ježíši, Barrett, fakt nemám pocit, že toho chci moc.“

„Promiň. Přemýšlela jsem, než jsem otevřela pusu. Nebo to nestačilo? Mohla bys mi příště nastavit časovač?“

„Dostanu z tebe migrénu,“ zaúpí. „A buď mi pomáhej, že to musím říkat nahlas, ale mám pocit, že je slušnost to... *no*. Nedopřávat si tenhle specifický typ sebelásky, když je v místnosti někdo jiný. Ať už spí, nebo ne.“

„Umím být fakt potichu,“ podotknu.

Lucie vypadá, že se každou chvíli vznítí. Vytočit ji je až moc snadné, vážně. „Nevěděla jsem, že se bez toho neobejdeš.“

„Je to úplně normální věc, kterou jako spolubydlící musíme zkoordinovat! Dělá to pro nás pro obě.“

„Doufejme, že příští týden už spolubydlící nebudeme.“ Lucie se přesune ke svému kufru a rozepne postranní přihrádku, vytáhne z ní notebook, pak odmotá nabíječku a v podřepu začne hledat zásuvku. Ostýchavě jí ukážu, že jediné zásuvky jsou pod mým stolem, a uvědomíme si, že aby mohla psát na počítači u svého stolu, bude muset natáhnout kabel přes celý pokoj jako visuté lano. Se zamručením se vrátí ke kufru. „Dovedu si představit, jaké bys měla priority jako šéfredaktorka. Máme štěstí, že na to nedošlo.“

S těmi slovy vybalí povědomou dřevěnou jmenovku a položí ji na stůl. ŠÉFREDAKTORKA, hlásá. Vysmívá se mi.

Bylo směšné si myslet, že mám šanci vést školní časopis, když bych si kolikrát raději nechala amatérsky provrtat zub,

než abych chodila za lidmi a ptala se jich, jestli s nimi můžu udělat rozhovor.

To je fuk, říkám si v duchu. Ještě dneska jdu na pohovor do *Washingtonianu*. Nikoho tady nebude zajímat moje kariéra v *Navigátoru* ani reportáže, které jsem pro něj psala, a už vůbec je nebude zajímat Luciina jmenovka.

„Hele. Taky z toho nejsem dvakrát nadšená,“ pronesu. „Ale možná bychom mohly všechno hodit za hlavu a začít znova?“ Nechci naše nepřátelství přenášet na vysokou, i když mě dohnalo až sem. Možná z nás nikdy nebudou kamarádky, co spolu jezdí na jógové víkendy, ale nemusíme se aktivně nesnášet. Mohly bychom prostě koexistovat.

„Jasně,“ přitaká Lucie a já se rozzářím, protože se nechám nachytat. „Tvůj pokus o sabotáž naší školy můžeme hodit za hlavu. Budeme si zaplétat copánky a pořádat večírky na pokoji a se smíchem budeme lidem vyprávět, jak jsi s chutí zadupala celý sportovní tým do prachu a zničila Blainovy šance na stipendium.“

Dobře, přehání. Z větší části. Její bývalý přítel Blaine, jedna z tenisových hvězd naší střední školy, si šance na stipendium zničil sám. Já jsem jen ukázala prstem.

Navíc mám pocit, že Blaine a jemu podobní nakonec stejně vyhráli.

„Mám ještě jednu otázku,“ řeknu a zapudím vzpomínku dřív, než se do mě stihne zakousnout. „Bolí to, když sedíš?“

Podívá se na židli, na své oblečení a zmateně nakrčí čelo. „Cože?“

Lucie Lamontová je sice mrcha, ale bohužel pro ni já taky. „To pravítko v zadku. Bolí to, když...“

Chechtám se ještě dlouho poté, co za sebou hlasitě práskne dveřmi.

Vysoká škola měla být novým začátkem.

Těšila jsem se na ni od chvíle, kdy se mi ve schránce objevil e-mail informující o přijetí. Doufala jsem, že skutečné znovuzrození, ten typ vstávání z popela, které je možné provést jen změnou školy, je za rohem. A navzdory debaklu se spolubydlící jsem rozhodnutá, že se mi tu bude líbit. Nový rok, nová Barrett, lepší rozhodnutí.

Po rychlé sprše, během níž jen tak tak neuklouznu po loužičce, o které jsem jen napůl přesvědčená, že je voda, si obléknu svoje oblíbené džíny s vysokým pasem, pletený kardigan a vintage tričko s Britney Spears, které kdysi patřilo mámě. Džíny mi jdou lehce přetáhnout po širokých bocích a netlačí mě na břiše tolik jako obvykle – to mi asi vesmír dává znamení, že jsem pro dnešek snesla už dost útrap. Nikdy jsem nebyla žádné tintítko, a kdybych se těchhle džínů s knoflíky místo zipu, které jsou vláčné jako máslo, měla zbavit, asi bych to obrečela. Tmavé lokny, které mi rostou do všech stran, jen ne dolů, mám vyčesané a uhlazené tužidlem bez sulfátů. Léta jsem se s nimi marně snažila bojovat žehličkou na vlasy, ale už vím, že spolu budeme vycházet jediné tak, že budeme spolupracovat. Nakonec popadnu oválné brýle s kovovými obroučkami, do kterých jsem se zamilovala, protože v nich vypadám, jako bych přišla z jiného století. A někdy byl život v jiném století to nejzáživnější, co jsem si dokázala představit.

Když jsem Lucii řekla, že mi svoboda stoupla do hlavy, úplně jsem nepřeháněla. Každou druhou hodinu mě přepadala směs nadšení a hrůzy z nového života. Univerzita je jen třicet minut od domova – když zrovna není zácpa –, a i když jsem si představovala, že tu budu léta, nečekala jsem, že mě okamžitě po přestěhování zachváť euforie. Od neděle přebíhám z jedné uvítací akce na druhou, vyhýbám se všem, kteří chodili na moji střední, a čekám, až mi vysoká škola změní život.

Každopádně mám důvod k optimismu. Zdá se, že je každému fuk, když v kantýně jíte sami, i když si připomínám, že

jsem nová Barrett, která si najde nové kamarády a bude se s nimi smát u neomezeného těstovinového bufetu a vyhlášených olmdstedských míchaných vajíček, i kdyby ji to mělo zabít.

Po snídani přejdu nádvoří lemované malebnými historickými budovami a třešněmi, které ovšem pokvetou až na jaře, a kličkuju přitom mezi slacklinery a skateboardisty, kteří si už stihli zabrat veřejný prostor pro sebe. Tohle bylo vždycky moje nejoblíbenější místo v celém kampusu, dokonalý obrázek studentského života. Za nádvořím je Rudé náměstí, plné pojízdných občerstvení a klubů, v jednom rohu dokonce právě probíhá venkovní swingová tanečrna. Je osm ráno, což mi na swingování přijde trochu brzo, ale stejně jejich směrem uznale pokývám hlavou.

Pak udělám osudovou chybu – navážu oční kontakt s dívkou okounějící u stánku před Odegaardovou knihovnou.

„Ahoj!“ zavolá na mě. „Snažíme se zvýšit povědomí o pytlonoši západním.“

Zastavím se. „O čem?“

Když se na mě zakření, dojde mi, že jsem jí nakráčela přímo do pasti. Dívka je vysoká, hnědé vlasy má stažené do drdolu a omotané stuhami v barvách univerzity – fialové a zlaté. „Pytlonoš západní. Vyskytuje se v jen v okresech Pierce a Thurston. Nikde jinde než ve státě Washington ho nenajdeš. Komerční výstavba zničila přes devadesát procent jeho habitatu.“

Vrazí mi do ruky leták.

„Je rozkošný,“ vyhrknu a v tu chvíli si uvědomím, že stejnou fotku má i na tričku. „Ten ksichtík!“

„Nezaslouží si sníst tolik trávy, kolik si jeho srdíčko žádá?“ Poklepe na papír. „Tohle je Guillermo. Vešel by se ti do dlaně. Dneska v půl čtvrté pořádáme kampaň; chceme hromadně psát místní samosprávě a rádi bychom tě tam viděli.“

Vytáčí mě, co slova *rádi bychom tě tam viděli* provádí s moují vyprahlou duší. „Aha, promiň,“ řeknu. „Ne že by mě nezajímal, ehm, pytlonošové západní, ale nemůžu přijít.“ Ve čtyři,

přesně po poslední přednášce, mám pohovor s šéfredaktorkou *Washingtonianu*.

Pokusím se jí vrátit leták, dívka ale zavrtí hlavou. „Nech si ho. V klidu si o tom něco přečti. Pytlonošové potřebují naši pomoc.“

Schovám si ho do zadní kapsy a slíbím jí, že se na to podívám.

Budova fyziky je mnohem dál, než vypadala na mapě kampusu, kterou mám otevřenou v mobilu a neustále do ní nakukuju, ačkoli každý třetí člověk, kterého míjím, dělá totéž. Nebylo by to tak zlé, kdybych se na přednášku těšila. Měla jsem v plánu se z ní odhlásit – zápis byl hotová noční můra a všechno se strašně rychle zaplnilo, takže jsem čapla po prvním volném předmětu, na který jsem narazila –, jenže nová Barrett dodržuje pravidla, a tak jsem tady a plahočím se přes kampus na Úvod do fyziky. Pondělí – středa – pátek, osm třicet ráno.

Než budovu objevím, triko se mi lepí na záda a do břicha se mi zařezávají dokonalé knoflíky mých dokonalých džínů. Přesto se snažím neklesat na mysli. Tohle nejspíš není znamení. Myslím, že znamení obvykle nebývají takhle zpocená.

Zrovna když stoupám po schodech, v kapse mi zavibruje telefon.

Máma: Jak miluji tě? Joss a já ti dnes přejeme HODNĚ A JEŠTĚ VÍC ŠTĚSTÍ!

Zpráva podle všeho přišla před pětáctyřiceti minutami, což přičítám nestabilnímu signálu v kampusu, a je k ní přiložený obrázek – máma a její přítelkyně Jocelyn ve sladěných plyšových županech, které jsem jim dala loni k Chanuce, a připíjejí mi hrnkem kávy.

Mámě praskla voda ve druhém ročníku na přednášce britské poezie, a tak jsem dostala jméno po Elizabeth Barrettové Browningové, která se nejvíce proslavila básní „Jak miluji tě? Řeknu ti, jak asi.“ Na vysoké škole se mamce přihodily dvě nejlepších věci v životě, konkrétně já a titul z managementu,

díky němuž si dokázala otevřít papírnictví, které nás už léta živí. Vždycky mi říkala, jak moc si vysokou školu zamiluju, a já jsem se pevně držela naděje, že alespoň jednomu z těch čtyřiceti tisíc lidí budu určitě připadat okouzující a ne otravná, zajímavá a ne odpudivá.

„Mám z tebe takovou radost, Barrett,“ řekla mi máma, když mi pomáhala se stěhováním. Chtěla jsem ji chytit za sukni a nechat se odtáhnout zpátky do auta, zpátky na Mercer Island, zpátky do svého pokoje k nápisu JAK MILUJI TĚ? vyvedenému křížkovým stehem. Protože i když jsem na střední škole skončila jako samotářka, byla mi ta samota alespoň povědomá. Neznámé je vždycky děsivější. Možná proto jsem neměla problém předstírat, že mi bylo fuk, když se celá škola rozhodla, že se mi nedá věřit. To se stalo po tom, co mi vyšla reportáž v *Navigátoru* a všechno změnila. „Uvidíš. Tyhle čtyři roky nebo pět let – ale hlavně prosím tě neotěhotni – budou ty nejlepší roky tvého života.“

Sakra, fakt doufám, že má pravdu.

2. kapitola

Úvod do fyziky: Kde všechno (a všichni) má potenciál, hlásá powerpointová prezentace. Pod textem se nachází obrázek kachny s nápisem „Kvark!“. Dokážu ocenit dobrou slovní hříčku, ale dvě na jednom slajdu na mě působí trochu jako volání o pomoc.

V přednáškovém sále se vznáší vůně vlasových přípravků a kávy, všichni klábosí o svých rozvrzích a peticích, které podepsali na Rudém náměstí. Profesorka si za pultíkem pohrává se svazkem kabelů. Tohle je jedna z těch větších poslucháren v kampusu a vejdou se do ní téměř tři stovky studentů, i když je zatím zaplněná jen ze čtvrtiny. Nebo ze tří čtvrtin prázdná, ale snažím se letos nebýt za pesimistku.

Nikdy jsem nepatřila mezi lidi, co si sedají do zadních řad (i když by si to někteří moji bývalí kantoři možná přáli), a tak vystoupám po schodech a zastavím se u prázdného místa na konci páté řady, vedle vysokého hubeného Asiata, který upřeně čumí do notebooku.

„Čau,“ vyrazím ze sebe trochu zadýchaně. „Držíš někomu místo?“

„Posluž si,“ odvěti bezvýrazně, aniž by odlepil oči od obrazovky. Hurá, mám kamaráda.

Svléknu si kardigan a vytáhnu počítač. Nejspíš při tom dělám hluk, protože týpek si mručivě povzdechne.

„Nevíš heslo na wifi?“ zeptám se.

Pořád žádný oční kontakt. Vypadá to, že vytáčím i plandavý límec na jeho červené kostkované flanelce. „Na tabuli.“

„Aha. Díky.“

Naštěstí nedostanu další příležitost ho obtěžovat, protože profesorka, Asiatka středního věku v mandarinkově oranžovém saku s krátkým černým mikádem, zapne mikrofon na pódiu. Je přesně osm třicet. „Dobré ráno,“ pozdraví. „Jmenuju se Sumi Okamotová a ráda bych vás přivítala ve velkolepém světě fyziky.“

Otevřu nový wordový dokument a začnu psát. Nová Barrett, lepší Barrett, si dělá poznámky i z předmětu, ze kterého se možná odhlásí.

„Bylo mi devatenáct, když mi fyzika vstoupila do života,“ pokračuje profesorka a přejíždí očima po posluchárně. „Byl to můj poslední semestr, než jsem si musela vybrat hlavní obor, a byla jsem mírně řečeno vystresovaná. Nikdy jsem se nepovažovala za vědkyni. Na vysokou jsem nastoupila, aniž bych věděla, co budu studovat, a úvodní hodina mi změnila život. Něco se ve mně zlomilo tak, jak se to v jiných předmětech nestalo. Fyzika v sobě měla jistou poezii, krásu tkvící v tom, že mi pomohla porozumět světu kolem sebe.“

Z jejího projevu číší upřímný zápal. Třída jí visí na rtech a já jsem nalomená tu zůstat.

„Tenhle předmět je obtížný...“

Aha, tak nic.

„... ale to ještě neznamená, že byste se na mě neměli obrátit, když budete potřebovat pomoc,“ dodá. „Je to sice jen úvod, ale i tak očekávám, že ho budete brát vážně. Mám na univerzitě definitivu, což znamená, že nemusím učit úvod. Ve skutečnosti by se většina lidí na mém místě tohoto předmětu nedotkla ani Foucaultovým kyvadlem.“ Ozve se smích. Hádám, že

od lidí, kteří ten vtip pochopili. „To ale není můj případ. Tenhle předmět učím jen jeden semestr v roce. Úvod do fyziky je obvykle přehledový kurz pro studenty, kteří nejsou přírodovědci – já ho ale takhle neučím. Někteří z vás tu jsou, protože chtějí titul z fyziky. Někteří nejspíš jen chtějí zápočet z přírodních věd. Ať už je váš důvod jakýkoli, chci, abyste si z této hodiny odnesli schopnost neustále se ptát. Klást si otázku *proč*. Samozřejmě si nebudu stěžovat, pokud se tento předmět nakonec stane malou součástí vaší cesty, řekněme, k doktorátu z fyziky.“ Při té poznámce se pousměje. „Ale budu považovat za úspěch, pokud vás naučím přemýšlet o záhadách našeho vesmíru. Přejdeme k pár organizačním věcem – univerzita uplatňuje nulovou toleranci k plagiátorství...“

„Ty si k tomu děláš poznámky?“ zeptá se týpek vedle mě. Přestanu datlovat do klávesnice a zadívám se na to, co jsem zatím napsala. *Něco o kyvadle. Otázky: dobré. Průběh: těžký. Plagiátorství: špatné.*

„Ty mi čučíš přes rameno?“ syкну. „Snažím se dávat pozor. To ty jsi celou dobu na Redditu. Myslím, že,“ natáhnu krk, „nadšenci do chlebbů přišpendlených ke stromům to zvládnou i bez tebe.“

„Takže přes rameno čučíš *ty mně*.“

Vměstnám ruku do kousku prostoru mezi našimi sedadly. „Nejde nečuchet.“

„V tom případě určitě víš, že je to velmi kreativní a povznášející subreddit.“

Profesorka Okamotová zamíří po schodech na opačnou stranu posluchárny a začne rozdávat sylabus.

„Já ho asi nepotřebuju,“ řeknu, když mi můj rozkošný soused podá list papíru, ale stejně si ho vezmu. „Odhlásím se.“ Bohužel musí vědět, že navzdory nepopíratelnému jiskření mezi námi naše láska dost možná odloučení nevydrží.

Týpek tlumeně vyprskne smíchy. „Tolik poznámek, a ty se odhlásíš?“

„Vloni jsem chodila na fyziku pro pokročilé, takže...“
A dostala dvojku, což ovšem nepotřebuje vědět.

„Sorry, neuvědomil jsem si, že jsem v přítomnosti bývalé studentky fyziky pro pokročilé.“ Poklepe na syllabus. „Tak to už určitě víš všechno o elektromagnetismu. A o kvantových jevech.“

Tenhle týpek musel taky chodit do Školy příšerně upjatých páprdů Lucie Lamontové, kde vystudoval obor Jak si všechno brát osobně. Jinak mě nenapadá, proč se v 8:47 ráno chce hádat. V téhle ekonomice? Kdo na to má energii?

„Víš co, ještě nemám úplně probuzený mozek, takže se s dovolením zdržím odpovědi.“

Ani nehne brvou. Všimla jsem si, že mu trochu odstávají uši. „Moje... Profesorka Okamotová říkala, že tenhle předmět učí jen jednou za rok. Je na něj pořadník. Pro studenty fyziky.“

„Což hádám, že je tvůj případ,“ oduším.

„Nech mě hádat – ještě ses nerozhodla.“

Chystám se mu odpovědět, že jsem se už rozhodla, jen jsem to ještě neoznámila, děkuju pěkně. Profesorka Okamotová už je ale zpátky na pódiu a zahajuje dnešní přednášku o tom, co je a co není fyzika.

„Nejsem ten typ vyučující, které stačí padesát minut v kuse přednášet,“ řekne. „Vítám aktivitu, i když nemáte správnou odpověď. Ve skutečnosti ve většině případů ani nemusí existovat správná odpověď, natož *jedna* správná odpověď.“ Vycení na nás zuby jako kočka šklíba. „A tohle je přesně ta chvíle, kdy se modlím k Newtonovi, Galileovi a Einsteinovi, aby aspoň dva z vás měli načtenou povinnou četbu, ke které jsem vám minulý týden posílala e-mail. Začněme s naprostými základy. Kdo mi řekne, čím se zabývá fyzika?“

Četba, ke které minulý týden posílala e-mail. Na který, hádám, se mi práší ve školní e-mailové schránce, kterou jsem ještě ani nekontrolovala, protože došlo k záměně s jinou B. Bloomovou a univerzita mi teprve včera přidělila nové uživatelské jméno:

babloom, což je podle mě zvuk, který člověk vydá, když si uvědomí, že se vykašlal na povinnou četbu.

Týpek vedle mě vystřelí ruku do vzduchu, jako by byl nějaký předškoláček, kterému se zoufale chce na záchod. Jestli se hned nezapišu na jiný předmět, tak si rozhodně příště sednu k někomu jinému. „Tahleta si dělá opravdu pečlivé poznámky,“ pronese. „Rád bych si poslechl, co řekne.“

A ukazuje na mě.

Co tím sakra sleduje?

Profesorka mu věnuje podivný pohled a pak řekne: „Dobře. Vaše jméno, prosím?“

Do hajzlu. Uvažuji, že bych řekla nějaké falešné jméno, ale jediné, co mě napadne, je Jmenina Příjmeninová. Jo, pro improvizaci mám vyloženě vlohy. „Ehm. Barrett. Barrett Bloomová.“

„Zdravím, Barrett Bloomová.“ Překročí pódium a nechá mikrofon na pultíku. Hlas má dost zvučný na to, aby se nesl sám o sobě. „Povíte nám, čím se zabývá fyzika? Samozřejmě za předpokladu, že jste se seznámila s povinnou četbou.“

„No...“ Ta dvojka z fyziky pro pokročilé mi moc nepomáhá. Upravím si brýle, jako by se snad měla odpověď zmotnit přede mnou. „Studium fyzických objektů?“ Už když to říkám, vím, že to není správně. Loni jsme studovali spoustu věcí, které byly nehmotné. „A také... nefyzických objektů?“

Někdo za mnou tlumí smích, ale profesorka Okamotová zvedne ruku. „Mohla byste to upřesnit?“

„Popravdě řečeno, spíš ne.“

„Proto tím začínáme. Milesi, nechceš to ještě rozvést?“

Týpek vedle mě se pošoupne na okraj sedadla. Samozřejmě že profesorka už ví, jak se jmenuje. Vsadím se, že přišel dřív, přinesl jí kafe a bábovku a řekl jí, jak moc ho povinná četba bavila. „Fyzika je nauka o hmotě a energii,“ pronese a z jeho tónu přímo odkapává sebejistota, „a o tom, jak spolu souvisejí. Slouží k pochopení toho, jak se chová vesmír, a k předpovědi, jak by se mohl chovat v budoucnu.“

„Perfektní,“ přitaká profesorka Okamotová a já prakticky cítím, jak je Miles sám se sebou spokojený.

Na konci hodiny, kterou profesorka Okamotová uzavře přesně v 9:20, mě bolí za krkem z toho, jak se celou dobu musím dívat přímo před sebe a nikdy ne doprava.

Miles si při sbírání věcí do batohu dává pěkně na čas. Na jedné nálepce na jeho notebooku stojí FYZIKA MÁ NÁBOJ. O slovní hříčky v tomhle vědním oboru vážně není nouze.

„Tys nechodil na Islandskou střední, že ne?“ zeptám se. Je možné, že si ho prostě nepamatuju a on mě akorát nesnáší stejně jako většina mých spolužáků.

„Ne. Jsem ze západního Seattlu.“ Aha. Dítě z města.

„Nevím, čím jsem tě urazila, kromě toho, že jsem ti jemně naznačila, že nemám ráda fyziku, ale mám tak sedmdesátiprocentní šanci, že mi spolubydlící namíchá do šamponu odbarvovač, takže se nezlob, mám dneska docela těžký den. A tys ho ještě zhoršil.“

Tvář se mu podivně zkrabatí, tmavýma očima ani nemrkne. „Jo. To já taky,“ řekne tiše a rukou si prohrábne tmavé kadeře. „Myslím ten těžký den. Ne ten odbarvovač.“

„Jo, určitě ses musel hodně snažit,“ ucedím, „když jsi přemýšlel, kam si sednout, aby se z tebe stal horký kandidát na cenu vlezdoprdelky roku.“

„No a stejně sis sedla vedle mě.“

„Tuhle chybu už nezopakuju.“ Popadnu batoh, přimhouřím na něj oči a čekám, až shodí nonšalantní masku. Mělo by se mi ulevit – našla jsem jediného člověka, který má pravděpodobně větší problémy s hledáním kamarádů než já. Nepřátelství mi není cizí, ale takhle moc, takhle brzy a od někoho, koho neznám? To je novinka. „Fajn. Ráda bych ti řekla, že se uvidíme v pátek na hodině, ale zrovna se chystám na studijní, takže je pravděpodobné, že se naše cesty zkrřížily naposledy.“ Mávnou směrem k posluchárně. „Užij si poznávání vesmíru.“

Další věc, které je na vysoké škole přehršel: fronty. V jídelně, na záchodech, na studijním oddělení, kde všichni, kdo jsme něco zvojtili při zápisu, čekáme na svůj osud. Když se konečně dostanu na řadu, musím vyplnit formulář a zkontrolovat svůj babloomový e-mail, jestli byl schválen.

Moje odpolední dvouhodinovka je povinná angličtina pro prváky, kterou učí znuděně vypadající, ale nenuceně sexy doktorand, který polovinu času tráví kreslením nejrůznějších schémat a diagramů. Mám pocit, že většina profesorů není tak energická jako profesorka Okamotová; bodne mě osten provinilosti, že jsem se rozhodla z jejího předmětu odhlásit, ale ne dost na to, abych zůstala.

Na co ale opravdu čekám, je pohovor do *Washingtonianu*, protože hodiny žurnalistiky se rychle zaplnily studenty vyšších ročníků a já tak možná budu mít šanci se zapsat až někdy v druhém semestru. Budova žurnalistiky se nachází jen kousek od nádvoří, poblíž mojí koleje Olmsted Hall, což si vyložím jako slibné znamení. Cestou na pohovor pozoruju, jak jeden skateboardista na Rudém náměstí ignoruje ceduli ZÁKAZ JÍZDY NA SKATEBOARDU a narazí do skupiny swingových tanečníků, a jako správní rodáci severozápadní části Spojených států, kteří z duše nenávidí konflikty, se nakonec všichni začnou navzájem omlouvat.

Než se vyšplhám do redakce v nejvyšším patře, musím zdolat tři patra strmých schodů a zpotím se třikrát víc, než bych chtěla. Telefon mi hlásí, že venku je dvacet čtyři stupňů, což je na konec září v Seattlu nezvykle teplo. Musím se zastavit na záchodech a ujistit se, že se mi neroztekla make-up.

Dveře do redakce jsou otevřené dokořán, a i když je uvnitř rozmístěných několik větráků, panuje tu pořádný hic. V redakci je několik počítačových koutků rozdělených podle novinových rubrik, v jednom rohu je fajnové vybavení pro kamera-

many, uprostřed místnosti větší monitory pro grafiky. A pak jsou tu stěny vymalované na oranžovo a počmárané lihovkovým graffiti, o jehož historii jsem se dozvěděla na včerejší informační schůzce. Kdybych ještě váhala, jestli pracovat pro školní noviny, ty zdi by mě definitivně přesvědčily. Každý lihovkový záznam je citát bez kontextu, který někdy řekl nebo napsal někdo, kdo v redakci působil, a nejméně třetina z nich má silný erotický podtext. Ve *Washingtonianu* platí pravidlo, že když plácnete něco, co někdo jiný vyhodnotí jako pamětihodnou hlášku, vykřikne: „Hod’ to na zeď!“ Okamžitě se z toho stal můj sen: říct něco tak vtipného, aby to bylo zvěčněno lihovkou na zdi.

„Ahoj,“ řeknu rozpačitě do prostoru. „Jsem tu kvůli pohovoru s Annabel Costaovou? Šéfredaktorkou?“

Dívka s krátkým blondátým rozčuchem, která se spolu s grafičkou na něco dívá na monitoru, na mě otočí hlavu. „Barrett? Pamatuju si tě z informační schůzky! Měla jsi spoustu otázek.“

Snažím se zachovat tvář. „Pardon.“

„Božítku, neomlouvej se! Klást otázky je asi tak šedesát procent práce reportéra. Už teď si vedeš výborně.“

Zavede mě do kanceláře po straně redakce, posadí se na židli a přitom si uhladí sukni minimalistických černých maxišatů. Nenalíčenou tvář jí zdobí velké brýle s želvovinovými obroučkami. A přesto je na ní něco, díky čemu působí mnohem starším dojmem než třetačka nebo čtvrtáčka. Je tak nějak sofistikovanější, jako by už stihla odhalit skutečnou podstatu Annabel Costaové. Z jejího chování vyzařuje vřelost, kterou mi už dlouho nikdo neprokázal – ani na střední, ani Lucie, ani fyzikální fanatik Miles. Hned mě to uklidní.

„Základní informace si pamatuješ ze včerejška, že jo?“ spustí Annabel. „Dřív jsme vycházeli denně, ale teď kvůli škrtům v rozpočtu vycházíme jen v pondělí a ve středu. Na podzim obvykle přibíráme zhruba šest nových reportérů podle toho,

jak máme obsazené jednotlivé sekce.“ Opře se na židli a zkontroluje, jestli se okno za ní dá ještě víc otevřít, a když zjistí, že ne, smutně si povzdechne. „Tyhle pohovory jsou vždycky zábavnější, když jsou trochu neformální. Uvolněnější. Nebudu tu sedět a páčit z tebe, kde se vidíš za pět let. Mám tvůj životopis a odkazy na články, které jsi psala pro...“ Podívá se na papír. „*Navigátor*. Opravdu působivé. Ty jsi napsala... za čtyři roky skoro padesát článků? Pro měsíčník?“ Tlumeně hvízdne.

„Neměla jsem moc kamarádů,“ přiznám a mám radost, že jí moje shazovačná poznámka přišla vtipná.

„Co tě k novinářině přitáhlo úplně původně?“ Nakrčí nos a posune si brýle výš. „Sorry, je to asi jedna z těch typických otázek při pohovoru, ale přísahám, že mě to fakt zajímá!“

Opětuju jí úsměv. Annabel a já bychom mohly být kolegyně – možná by z nás dokonce mohly být *kamarádky*.

„Jak už jsme zjistily, jsem extrémně otravná. Takže když jsem se rozhodovala, co dál, novinářina pro mě byla jasná volba.“ Znovu se zasměje a já pokračuju. „Když jsem byla malá, s mámou jsme se vyžívaly v profilech celebrit, v takových těch, které tě donutí vidět někoho v úplně jiném světle.“

Výběr mých oblíbených: deset let starý rozhovor Chrise Evanse v *GQ*, který čtenáře nutí se ptát, zda s autorkou textu něco měl. Orální historie filmu *Pravá blondýnka*. A samozřejmě „Frank Sinatra má rýmu“ od Gaye Talese, pravděpodobně nejzásadnější novinářský článek o popkultuře. Sinatra s ním odmítl mluvit, ale Talese ho nehledě na to tři měsíce sledoval, z dálky pozoroval a mluvil s každým Sinatrovým blízkým, kdo mu to dovolil.

Výsledkem je vyprávění, které otřásl světem žurnalistiky – živý, osobní příběh, který se čte jako fikce, ale není.

„Miluju příběhy, které si vezmou někoho nedotknutelného a zlidští ho,“ pokračuju. „Pod povrchem se skrývá tolik věcí, které většina z nás běžně nevidí.“

Nic z toho není lež, ale zakrývá jednu nepříjemnou pravdu: nikdy jsem neuměla mluvit s lidmi tak uvolněně, jak to dokážou ostatní. Celý život jsem ze všech lidí měla nejbliž k mámě. Na základní škole jsem toho využívala, abych si nemusela hledat kamarády: *Mám mámu, nepotřebuju se kamarádíčkovat s jinými desetiletými dětmi!* Moje máma navíc ani nezapadala mezi ostatní rodiče, protože mě měla fakt mladá.

Když jsem nastoupila na střední, uvědomila jsem si, že mít za nejlepší kamarádku mámu není zrovna cool. Přestože jsme dlouho do noci vymýšlely krajně lascivní přáníčka, která by absolutně nikdy nemohla prodávat ve svém obchodě, nebo když jsme pořádaly tematické filmové maratony – kompletní filmografii Judy Greerové, případně víkend s moderními adaptacemi klasik Jane Austenové. Podědila jsem její zálibu v popkultuře i břitkém humoru. V době, kdy jsem dospěla k pocitu, že bych mohla chtít ve svém životě další lidi, měli už všichni své pevně zformované partičky a já měla pocit, že jsem zůstala na ocet. Jako bych prošvihla nějaké okno pro navazování vztahů, když jsem byla mladší, v době, kdy se to od všech očekávalo.

A pak jsem našla žurnalistiku. V sedmé třídě jsem obědvala sama v knihovně, když k mému stolu přistoupil kluk, kterého jsem do té doby neznala. Nějaký osmák. „Ahoj!“ zašveholil. „Mohl bych se tě na něco zeptat?“

„Ehm... Nemyslím si, že se známe.“ vyrazila jsem ze sebe.

Z pozice staršího studenta, který neobědvá v knihovně, se sebevědomě zasmál. „Já vím. Píšu do školních novin.“

Týpkův článek byla výplňovka o přestavbě knihovny, do které potřeboval nacpat pár fotek s citacemi. A tak moje fotka s napůl přivřenýma očima a popiskem „Ráda tu obědvám!“ skončila ve školních novinách. Když jsme si měli zapsat předměty na další pololetí, vybrala jsem si žurnalistiku, a to, co začalo jako určitý sociální experiment, přerostlo v hlubší lásku k vyprávění příběhů.

Annabel podle všeho moje odpověď uspokojila, a tak mi položí jen pár dalších obecných otázek a rovnou se pustí do konkrétnějších věcí. „Máme volná místa ve všech rubrikách – zpravodajství, publicistice, umění, sportu,“ řekne. „Viš, kam bys chtěla?“

„Vypracovala jsem pár zpráv a reportáží – no, ty zprávy bych brala s rezervou, přece jen to byla střední, kde nejzásadnější novinkou byl nový druh pizzy ve školní jídelně,“ odpovím. „Upřímně řečeno, kdybyste mě vzali, tak bych klidně psala reportáže o školní kanalizaci.“

„Je to velmi žádaný revír.“ Posunkem ukáže na něco na počítači, co nevidím. „Co mě opravdu zajímá, je článek, který jsi před pár lety napsala o tenisovém týmu.“

„Určitě? Protože si myslím, že ‚Spláchnuto: Tajemství kanalizace‘ by mohla být velmi úderná novinařina. Můžu rovnou začít.“

Annabelin úsměv ochabne. Ať už mám jakékoli kouzlo, rychle vyprchává. „Tady vidím poznámku, že je pod článkem uzamčená diskuze,“ pokračuje, „což u jiných článků není.“

Přinutím se několikrát zhluboka nadechnout. Nejde o to, že bych se styděla za samotný příběh – jde o všechno, co se stalo potom, a nemůžu si dovolit se tím přehnaně zabývat. Ne teď a tady. „Přišla jsem na to, že partička tenistů podváděla při testu,“ začnu a snažím se udržet vyrovnaný tón. Pečlivě proto volím slova. „Šlo o jednu šíleně těžkou zkoušku z trigonometrie, která se prakticky nedala napsat líp než na dva minus. Ale všichni tenisti v mojí třídě dostali jedničku, a když jsem se v tom začala štourat, zjistila jsem, že takhle dobrou známku měli ve všech předmětech, které ta učitelka učila.“

Mercer Island je bohaté předměstí Seattlu, kde veřejné školy působí jako soukromé. Kvůli vrtošivému počasí člověk v podstatě nemá jinou šanci, jak hrát tenis, než být členem klubu, a členské příspěvky stojí raketu (omluvte můj dvojsmysl). Tenisté a jejich nablýskané náradíčko, polokošile a prapory

okresních přeborů ovládaly Islandskou střední. Když jsem byla v prváku a oni poprvé vyhráli státní soutěž, škola na půl dne zrušila vyučování a uspořádala pro ně zvláštní shromáždění.

Paní učitelka Murphyová nebyla schopná zatloukat, a když jsem ji konfrontovala, okamžitě kápla božskou. Nejsměšnější na tom bylo, že jsem se vlastně cítila pyšná, že jsem to odhalila. Představovala jsem si, jak vyhrávám studentské novinářské ceny, možná i stipendia. To mi ovšem vydrželo asi tak na pět minut. Důkazy byly tak usvědčující, že naši střední diskvalifikovali ze státních přeborů a dobrý tucet hráčů musel za trest celé léto chodit na doučování. Mezi nimi byl i Blaine, se kterým tehdy chodila Lucie, a jejich následný rozchod mi dávala za vinu. Přestala se se mnou bavit, pokud to nebylo nezbytně nutné. Navíc se postarala o to, aby její bohatí a vlivní přátelé udělali totéž.

A tak jsem si proti sobě poštvála celou školu.

„Jo, o tom jsem slyšela,“ řekne Annabel. „Chodila jsem do Bellevue, ale všude se o tom šuškal.“

Asi bych se měla cítit poctěná tím, že se moje pověst rozšířila i do škol, kam jsem ani nechodila.

„Asi si umíš představit, že to, co následovalo, bylo docela drsné.“ Jeden roztřesený nádech a pak můžu pokračovat. Jestli mi do konce týdne neuleťtí aspoň jeden knoflík na džínách, bude to důkaz, že bůh existuje. „Ale myslím, že jsem se díky tomu stala lepší novinářkou.“

„Jak to?“

„Tak třeba se nebojím dělat si nepřátele.“

Annabel se zamračí. „Jsme sice studentské noviny, ale tohle je profesionální prostředí,“ odpoví. „Nechceme, aby někdo zneužíval naše jméno a pošpinil naši pověst.“

„Špatně jsem se vyjádřila,“ opravím se a ze všech sil se snažím nasměrovat pohovor zpátky do správných kolejí. „Chci říct, že nemám problém kvůli reportáži trochu rozvířit vody. Jestli potřebuješ někoho, kdo se dostane pod kůži a položí

otázky, na které se nikdo neptá, i kdyby to mělo znamenat, že se bude chovat jako naprostý kretén, jsem tvoje holka.“ Přinutím se k smíchu, abych co nejvíc zněla sebekriticky. „Mám spoustu zkušeností s tím, že mě lidi nenávidí. Třeba moje spolubydlící...“

„Tvoje spolubydlící tě už stihla začít nenávidět?“

„Ne, ne,“ vyhrknu. *Jen klid.* „Teda, jo, ale jen proto, že jsme chodily na stejnou střední. Je to na dlouhé povídání.“

Z nějakého důvodu to čím dál víc podlávám.

„Aha.“ Annabel sklouzne pohledem ke stohu papírů na stole. Životopisy ostatních studentů. Sakra. Ztrácím ji. Jo, to je fakt výborná strategie, vykládat na pohovoru, že jste schopní se chovat jako naprostá kráva.

Přece se mě pověst ze střední školy nemůže držet věčně. Přesvědčovala jsem se o tom všechny ty noci, kdy jsem se prohřábávala archivy *Vanity Fair*, a všechny ty dny, kdy jsem chodila po chodbách v metaforickém brnění.

Logicky jsem věděla, že ne každý se zajímá o tenisový tým, ale skoro to tak vypadalo. Musela jsem se chovat, jako by mi to bylo šumák – když lidi dělali, že trefují tenisový míček mým směrem, když se zastavovali u mojí lavice a okázale mi ukazovali svoje testy, aby dali najevo, že nepodvádějí.

Ani když mi učitel dějepisu zadal referát o generálu Benedictu Arnoldovi a když jsem ho šla před třídou prezentovat, spolužáci si pod nosem mumlali „zrádkyně“.

Protože druhá možnost – dovolit, aby se mi každý jejich výpad zaryl hluboko pod kůži, byla prostě... mnohem horší.

Celé měsíce jsem přemítala, jestli jsem udělala správnou věc, ale vždycky jsem dospěla ke stejnému závěru: tohle byl předobraz toho, s čím se budu potýkat jako opravdová novinářka. Musím si prostě vypěstovat hroší kůži.

Navzdory tomu, kam mě ta reportáž dovedla, moje láska k žurnalistice zůstala pořád stejná. Patřím mezi hrstku lidí, kteří si ještě pořád předplácejí tištěné *New York Times* a *Enter-*

tainment Weekly. Kdybych dostala práci v univerzitních novinách, dokázala bych, že nová Barrett je opravdu vylepšením předchozího modelu. Že žurnalistika je pro mě správný směr.

„Tohle bylo vážně poučné, Barrett,“ pronese po několika dalších otázkách Annabel, ale je mi jasné, že se mnou do novin nepočítá. Postaví se na nohy a natáhne ruku přes stůl. „Jak jsem říkala, máme v redakci jen pár volných pozic a možná bude výběrové řízení, takže... se ti ozveme.“

Hra, set, zápas.

3. kapitola

Vyhlídka na další čekání ve frontě v menze mi přijde asi stejně lákavá jako akrobatický kousek jménem holení nohou v mikroskopické sprše na koleji. A tak se raději vydám na dlouhou, předlouhou procházku po kampusu, kde takřka podzimní zeleň a stoleté cihlové budovy stojí v protikladu s novějšími, energeticky úspornými budovami s ostrými úhly a prosklenými stěnami.

Odjakživa mi to tu přišlo kouzelné. Když mě sem máma jako dítě brala, ukazovala mi svoje oblíbená místa a zastavovala se u budovy, ve které se zrovna nacházela, když začala rodit. Vztah mých rodičů netrval o moc déle než těhotenství a on ani neměl zájem zhostit se role otce. Ale máma mi to víc než vynahradila. Muselo pro ni být těžké dokončit studium s kojením, ale s pomocí svých rodičů to zvládla a za to jsem ji vždycky obdivovala. „Tu školu máš v DNA,“ říkala mi. Tak trochu jsem si myslela, že je to jen laciný kec, ale věřila jsem jí. Měly jsme mezi sebou zvláštní spojení, univerzita a já.

Jediné, co teď cítím, je, jak je úžasně snadné splynout s ostatními. *Washingtonian* byla jediná věc, kterou jsem si byla jistá, a já to podělala. Protože i když jsem věděla, že jde pohovor do kopru, nedokázala jsem přestat žvanit.

Máma mi volá uprostřed napůl procházky, napůl trucování, ale já ji rovnou pošlu do hlasovky. Pak mi napíše a mě bodne osten provinilosti, že jsem jí neodpověděla.

Máma: Jestli se ti už stýská po tvojí drahé mamince, co kdybychom si domů objednaly thajské nudle? Chci slyšet všechno o tvém prvním dni.

Máma: Dobře, jsem to já. To mně se stýská.

Ze všeho nejdřív mě napadne, že bych jí vyklopila, co se přihodilo, ale ona tak docela neví, co jsem na střední zakusila. Vždycky mi nechávala určitou volnost a já nechtěla, aby na tom středoškolský hon na čarodějnice něco změnil. Kdyby se do toho vložila a snažila se řešit moje problémy, mohly bychom přijít o rovnováhu, která mezi námi panuje.

Barrett: Topím se v úkolech. Den byl v pohodě. Co třeba o víkendu?

Na kolej se vrátím za soumraku. Odemknu dveře od pokoje a najdu v něm Lucii, jak sedí na posteli a na obou našich stolech má rozprostřenou hromadu šminek a oblečení (navzdory přednášce o čistotě, kterou mi předtím udělala). Přes prodlužovací kabel má připojenou kulmu a pouští si něco, co neznám. Vlna euforie, která mě zaplaví z představy, že se někam chystá, mě upřímně překvapí.

Každopádně se ukázalo, že Lucie Lamontová taky umí být pořádná bordelářka. Tohle jí pěkně spočítám.

Jedno oko si obtáhne tekutou linkou. „Neboj,“ řekne do zrcadla připevněného na uzoučké skříni. „Za chvíli odsud vypadnu a ty pak budeš mít prostor na všechny obětní rituály světa.“

„Vlastně mi dost pomůže, když si nejdřív vezmu pramínek tvých vlasů.“ Zabouchnu dveře, chvíli kolem sebe rozpačitě stepujeme, pak sebou švihnu na postel.

„Perný den?“

„Dalo by se to tak říct,“ zamumlám do polštáře. „Ale nemůžeme si povídat jen proto, že jsme ve stejné místnosti.“

„Jak myslíš.“ Trochu mě překvapuje a děsí zároveň, že je v tak dobrém rozmaru.

„Bavila ses s koordinátorkou? Jsou naše společné dny sečteny?“

„Něco lepšího,“ odvětlí. „Dostanu se do sesterstva s předstihem.“

„Takže sis nedokázala vyhádat jednolůžák.“

Její veselý tón ochabne. „Stejně jsem přemýšlela, že se přihlásím. Máma patřila do Gamma Tau, takže mám na členství nárok. A... jednolůžák jsem nedostala.“

Převalím se, abych si nerozmáčkla telefon. Vytáhnu ho z kapsy, ale nemám žádnou nepřečtenou zprávu. Ani zmeškaný hovor.

„Každopádně,“ protáhne Lucie a namotá si pramen rudých vlasů na kulmu, „tenhle týden je nábor a teď večer mám sraz s pár holkama. Jdeme na párty v Greek Row. Mám pocit, že se na nádvoří promítá nějaký film, kdybys nevěděla, co s načatým večerem. Myslím, že dávají *Na Hromnice o den více*.“

„Za předpokladu, že už nemám naplánovanou divokou středeční noc?“

„Obě víme, že tvoje představa o zábavě zahrnuje sledování *Veroniky Mars* s matkou.“

Máma mi pouštěla všechny svoje oblíbené seriály a během naší krátké kamarádké epizody se Lucie dokonce chodila dívat s námi. To jsme zrovna překlenuly propast mezi známými ze školy a kamarádkami do konce života. Když to teď vytahuje, říkám si, jestli si to taky pamatuje.

„*Veroniku Mars* do toho netahej. Je to klasika první dekády nového milénia.“ Gestem ukážu na Luciinu oversize košili s balonovými rukávy, zkombinovanou s draze vypadajícími černými legínami, které jsou možná vyrobené z kůže. „Tematická párty? Obleč se jako tvůj oblíbený otec zakladatel? Nebo nejméně rasistický otec zakladatel?“

„Jsem si docela jistá, že rasisti byli všichni. A téma je polib si,“ pronese sladce, ale vyhrne si rukávy, rozepne košili a zauzluje u pupíku.

„Možná to udělám. Přece jen je divoká středěční noc.“

Nejspíš je to jen moje zbožné přání, ale mám pocit, že se tlumeně zasmála.

Chvilí jsem skoro zklamaná, že se hlásí do sesterstva, i když vím, že její minutu slušnosti pohání jen myšlenka, že se mnou nebude bydlet. Krátce mě dokonce napadne, že se jí zeptám, jestli se taky přihlásila do *Washingtonianu*, ale bojím se, že se dozvím, že mi to vytoužené místo vyfoukla.

Je také možné, že toho na mě dneska bylo prostě moc a moje emoce začínají trochu blouznit. To zní mnohem realističtěji.

„Večírek je v Zeta Kappa,“ řekne. „To je ten obří dům bratrstva na Padesáté, ten s těmi mohutnými sochami huskyů před vchodem.“ Husky je univerzitní maskot. Na sportovních akcích se promenádují se štěnětem jménem Dubs, což je něco, co by mě mohlo přesvědčit jít.

Kolem toho bratrstva jsem projížděla mockrát – je to zrovna to nejoplnější. „Proč mi to říkáš?“

„Já... nevím.“ Lucie odpojí kulmu. Její vlasy, rovné jako hřebíky, se už teď snaží vrátit do původního stavu. „Jsme spolubydlící. Alespoň prozatím. Když jedna z nás v noci odchází mimo kampus, tak to prostě dává smysl.“

„Oukej.“ Zalovím v tašce pro pepřový sprej. „Chceš tohle?“

Rozepne metalické psaníčko a vytáhne z něj vlastní plechovku. „O to už jsem se postarala.“ Uklidí pokoj, ještě jednou se zhodnotí v zrcadle a načechrá si vlasy v posledním pokusu dodat jim objem. „Fajn. Tak dobrou.“

Místo odpovědi jen neurčitě zamručím, a teprve když odejde, dostanu nápad – způsob, jak zachránit když už ne celý svůj univerzitní život, tak alespoň tenhle katastrofální první den.

Ještě že jsem Lucii nepůjčila svůj pepřák, protože ho aspoň cestou do severní části kampusu můžu svírat v dlani. Kdyby na mě někdo vyskočil z křoví a chtěl po mně celých sedm dolarů, co mám v peněžence, budu vědět, jak ho použít? Ne. Důvěřuju svému mozku, že situaci adekvátně vyhodnotí a zmáčkne červené tlačítko, místo aby zavelel ke křiku a úprku, který by nevyhnutelně skončil tím, že o něco zakopnu? Taký ne.

Cesta je do kopce, takže už po půlminutě mám co dělat, abych popadla dech. Vysoká mě buď zabije, nebo ze mě udělá poloprofesionální rychlochodkyni. Dostanu Washingtonskou na univerziádu. Sportovní značky se budou předhánět, kdo mi bude dodávat boty. *Jak jste to dokázala?* budou chtít vědět. *Díky vytrvalosti,* odpovím. *Vytrvalosti, odhodlání a správnému obutí.*

„Barrett?“ ozve se mužský hlas.

Otočím se na patě a všimnu si, že se ke mně blíží postava. Nevím, odkud se vyloupla, kdo to je ani odkud zná moje jméno, každopádně si rukama zakrývá tvář a já mám prst na spoušti pepřáku a zavřu oči a nejspíš jsem si měla nastudovat návod a...

„Počkej... já nejsem...“

Jsem tak vykořeněná, že pepřák upustím. „Panebože, panebože, panebože. Moc se omlouvám.“

„Málem jsi mě pokropila pepřovým sprejem.“

„Omlouvám se,“ zopakuju, ruce se mi pořád chvějí, a pak se mi dostane do zorného pole a možná bych se měla přestat omlouvat. Miles. Pan FYZIKA MÁ NÁBOJ. Na koho lepšího narazit na potměšlé cestě v... dobře, je teprve čtvrt na deset, ale stejně. Jediná ideální doba na to, abyste narazili na někoho, kdo vás veřejně zesměšnil, je čtvrt na nikdy.

„V kampusu může být v noci nebezpečno,“ podotkne. „Neměla bys chodit sama.“

Převlékl se do obyčejného tmavomodrého trička, tmavé vlasy má rozčuchané, jako by si je prohrábl prsty. Uši mu zpod pramenů nevykukují tak dramaticky, aby to bylo to první,